

Ninsori de primăvară

Stelian Stancu

Trepte spre cer, se adâncesc în dram
Lăsând pământul la răscruce
Sunt ramuri ce adesea cad în geam
Spunând el vântul unde duce.
Noian de anotimpuri sunt bizar
Pierdute fără de vreun început
Sunt amăgiri ce nu mai au habar
Dacă au vrut și poate de n-au vrut.
Ninsori de primăvară se abundă
Peste el gândul fără de prihană
E ea natura ce mai vrea să tundă
Și amintiri ce nu mai cer pomană.
Ninsori de primăvară ce-i pustie
Când ghiocelul a uitat s-apară
E amalgam de dulce-amăruie
Ea viața ce se duce-n doară.
Pierdute sunt clipele poate
Pierdut e și amurgu-n lună
Pierdute sunt și peste toate
Doar amintiri mai strâng în mână.